

MUKANA TÄYSIN UUTTA SISÄLTÖÄ

ANTTI

TAPANI

★ KULTATURBOJÄTTIPOKKARI ★

Antti Tuisku, Antti Aro ja
Anton Vanha-Majamaa

ANTTI TAPANI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tämän kirjan kirjoittamiseen on saatu tukea
WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.
Ensimmäinen suomenkielinen laitos ilmestyi 2018.

© Tekijät ja WSOY, 2020
ISBN 978-951-0-45015-4
Painettu EU:ssa

*Tämä on omistettu kuunteliijoilleni ja faneilleni.
Ystävilleni ja perheelleni.
Te olette antaneet minun olla, elää ja kasvaa ihmisenä.
Te olette rohkaisseet minua kulkemaan omaa polkuani
välittämättä muiden asettamista rajoista.*

SISÄLLYS

Puhelu 9

- 1 Juuret (1984–2003) 13
- 2 Peto on syntynyt (2004–2006) 63
- 3 Terapiavuodet (2007–2009) 99
- 4 Aallonpohja (2010–2103) 171
- 5 Pöydän puhdistus (2014) 193
- 6 Peto on irti (2015–2017) 229
- 7 Pakko twerkkaa (2018) 283
- ∞ ¿Qué tal? (2018–) 325

PUHELU

Antti puristaa auton rattia rystyset valkoisina. Harmaalla nelostiellä vauhti kiihtyy sataankahteenkymppiin. On pimeä talvinen ilta, mutta maan niellyt paksu lumi-vaippa valaisee tietä.

Tie on tasainen ja vasta huollettu, mutta nuori kuski näkee edessään rotkon.

Kuulokkeista kuuluu Nanna Mikkosen kärsivällinen ääni. Mikkonen on juuri kertonut, ettei Antin levy-yhtiö halua julkaista hänen seuraavaa albumiaan. Ei, vaikka levy on käytännössä valmis, ja julkaisua on kaavailtu muutaman kuukauden päähän.

»Sie et ole tosissas», Antti kuulee vastaavansa.

Nanna oli yksi Suomen ensimmäisen Idols-kauden tuomareista, ja hänestä tuli lyhyessä ajassa Antille läheinen. Antti jäi Idolsissa kolmanneksi, mutta nousi nopeasti ohjelmaa seuranneen ajan isoimmaksi tähdeksi, eikä suosio vieläkään näyttänyt laantumisen merkkejä.

Tähän päivään mennessä Antti oli jo monesti näyttänyt ilkkujilleen. Niille, jotka pitivät häntä levy-yhtiön luomana kertakäyttötuotteena ja laulutaidottomana tähdenlentona, joka palaisi vauhdilla vanhaan työhönsä Siwan kassalle. Niille, jotka

homottelivat foorumeilla ja nettiiutisten kommenttipalstoilla. Sille idiootille, jonka heittäjä pullo repi Kaivopuiston lavalla Antin luottotanssijan käden auki.

Ja nyt Antti Tuiskun seuraava menestyslevy on viimeistelyä vaille valmis. Kaiken järjen mukaan levy-yhtiön pitäisi puskea uusi levy pihalle vauhdilla. Eivätkö he tajua, että kaikki mihin Antti koskee, muuttuu kullaksi?

»Ymmärrät varmasti, että tämä on meille raskas päätös», Nanna selittää. »Mutta me ei enää voida seurata vierestä tuota kaaosta. Tässä saa odottaa sydän syrjällään, mikä puhelu tulee seuraavaksi.»

»Sun sekoilun on loputtava. Muuten levyä ei julkaista.»

Nanna on oikeassa. Antti Tuisku on ehkä voimakas, voimaannuttava supertähti, mutta Antti Tapani on hyvää vauhtia menossa rikki. Hän on väkivaltaisessa parisuhteessa, jota pakenee kauas pohjoiseen aina, kun saa yhdenkin vapaapäivän. Hän on saanut turpaan, valvonut öitä ja jättänyt sen vuoksi studio-sessioita väliin.

Antti sulkee puhelimen ja hellittää ratista. Veri palaa rystysiin. On kehitettävä suunnitelma. Jotenkin tästä täytyy nousta.

*»Sun sekoilun on
loputtava. Muuten
levyä ei julkaista.»*

1

»Mulla ei ollut koskaan varsinaista halua lähteä pois. Rovaniemellä oli ystäviä, luontoa ja neljä vuodenaikaa.»

JUURET

Antti Tapani Tuisku syntyi Lapin keskussairaalaissa 27. helmikuuta 1984. Se oli leuto talvi, päivisin lämpötila pysytteli vain vaivoin pakkasen puolella. Äiti Tuula oli jäänyt vuodenvaihteessa vanhempainvapaalle työstään Posti-pankissa, isä Markku painoi pitkää päivää Tojo-Autossa. Perheestä löytyi jo entuudestaan isosisko Henna, joka oli syntynyt kesällä 1979.

Antin lapsuus oli laman, perinneurheilun ja nuoren perheen kasvukipujen täyttämä. Sellainen kuin voisi kuvitella, kun miettii sitä miestä, jollaiseksi Antti Tuisku on sittemmin kasvanut. Miestä, joka on kutsunut itseään Suomen kovimmaksi pop-tähdeksi 12 000 hipihiljaa kuuntelevan ihmisen edessä ilman, että puheessa on hitustakaan liioittelua, mutta joka näyttää Instagramissa olevansa onnellisimmillaan silloin, kun hän saa röhnöttää sohvalla koiransa Viljon kanssa ja katsoa maastohiihtoa.

Aivan napapiirin tuntumassa sijaitseva Rovaniemi oli tuolloin noin 33 000 asukkaan kaupunki. Se riitti lapsuuttaan viettäneelle Antti Tuiskulle oikein hyvin. Maailma oli nykyistä pienempi: elettiin aikaa ennen internetiä ja Antin koko elinpiiri mahtui muutaman virstan säteelle. Katajarannan ala-asteelle

oli kävelymatka turvallista metsätietä pitkin, eivätkä kaukana olleet Ounashalli tai Lapin urheiluopistokaan, joissa Antti kävi urheilemassa. Mitä muuta sitä olisi voinut kaivata?

Tuiskut asuivat Kemijoen itäpuolella Ounasmetsässä, Kuukelintiellä, valkotiilisen rivitalon päätyasunnossa. Asunto oli pieni ja kaksikerroksinen. Alakerrassa oli keittiö, olohuone ja ovi pienelle takapihalle. Yläkerrassa kaksi makuuhuonetta ja parveke.

Portaikon alla oli pieni varastotila, jota Antti piti lapsena piilopaikkanaan.

Markku ja Tuula ostivat asunnon Arava-lainalla ja muuttivat siihen Hennan kanssa vuonna 1983. Henna sai makuuhuoneista pienemmän, vanhemmat isomman. Seuraavana vuonna syntyi Antti, jolloin iso huone jaettiin väliseinällä kahtia.

Kävelen Antti Tuiskun kanssa hänen vanhaa kotitietään Ounasmetsässä. On tammikuu ja lumi on muuttanut Rovaniemen valkoiseksi. Aurinko on hiipinyt hetkeksi taivaanrantaan, mutta painuu nyt jo piiloon. Tähän aikaan vuodesta se pysytteleekin täällä poissa näkyvistä miltei aina.

Antti ei ole käynyt kotona moneen kuukauteen ja tuntuu hengittävän ilmaa kuin ensimmäistä kertaa. Häntä eivät pimeä ja pakkanen haittaa, päinvastoin.

Antti on asunut viimeiset 14 vuotta pääkaupunkiseudulla ja puhuu samaa sekakieltä kuin monet pohjoisesta etelään muuttaneet. Ja kuten niin monella, myös Antilla murre korostuu kotona Rovaniemellä, lähellä omia juuria.

Millaisia muistoja sinulla on täältä Kuukkelintieltä?

ANTTI: Tämä oli lapselle hirveän kiva pihapiiri. Mulla oli kolme kaveria: Hannu oli mua kolme vuotta vanhempi, Janne vuotta ja Niko kahta vuotta nuorempi. Isoimmat kiksit saatiin ulkohommista. Taloyhtiöllä oli lumilingot, kaikki pelit ja pensselit, joilla me leikittiin. Tiputeltiin naapureitten varastojen katoilta lunta ja kilpailtiin, kuka saa ajaa lumilingolla.

Kesäisin leikittiin poliisia ja roistoa, ja jos saatiin olla vähänkin pitempään ulkona, lähetettiin kerrostaloille, pois omasta pihapiiristä. Se oli silloin sama kuin olis seikkaillut vieraassa kaupungissa.

Pihan takana oli pieni kenttä, missä leikittiin perusleikkejä, konkkaa ja kymmentä tikkua laudalla. Lisäksi pelattiin futista ja pesistä, joista jälkimmäistä harrastin ihan joukkueessakin.

Pesäpallo vaihtui ala-asteella hiljalleen pikajuoksuun, ja yleisurheilu vei mut mennessään. 13-vuotiaana tulokset paraniivat koko ajan, ja mie sain jopa yksityisvalmentajan. Parin vuoden jälkeen kehityksessäni alkoi kuitenkin tulla seinä vastaan.

Mistä se johtui?

A: Mie kehityin paljon myöhemmin kuin muut mun ikäiset pojat. Olin yksinkertaisesti pienikokoinen. Meidän pesisjoukkueessa uskalsin ensimmäisenä syöksyä, mutta vanhemmiten aloin pelätä palloa.

Juoksussa kävi samoin, muut etenivät ja mie jäin junnaamaan. 16-vuotiaana muut pojat saattoivat olla jo 190 senttiä pitkiä, meikäläisellä hyvä, jos karvoja kasvoi missään.

Monella urheilu jää myös siinä kohtaa, kun juhliminen alkaa kiinnostaa.

A: Niin kävi mullekin. Riparin jälkeen kuvioon astuivat alkoholi, biletyt ja kaverit, tuli ihastumisia. Kaikkea mahdollista. Se vaikutti myös siihen, että urheiluinto hiipui.

Muistatko ekat kännisi?

A: Ekat kännit... Joo, muistan! Olin seiskalla. Isosisko Henna oli ostanut meille litran lonkeroa ja pikkupullon Karpalet-karpalolikööriä. Elikkä ei tyyliin mitään. Menin kavereitteni kanssa Sorkun mäelle koulun lähelle laskemaan mäkeä. Oli talvi ja pakkasta 20 astetta. Juotiin pullot nelistäään tyhjiksi, laskettiin mäkeä ja oltiin mukamasten pieruissa.

Jälkeenpäin olen miettinyt, että olikohan sillä olotilalla mitään tekemistä alkoholin kanssa, mutta kyllä se humalalta tuntui.

Tuliko krapula?

A: Krapula? Tiesinkö mie edes, mitä se on? Aika viaton ilta se oli. Ja harvoin mie sen jälkeenkään vedin itteäni niin seipäseen, että olisin oksennellut. Vaikka kasi- ja ysiluokilla tuntui, että melkein joka viikonloppu oli jossain bileet.

Kun olin ysillä, äiti ja isä lähtivät kahdeksi viikoksi Thaimaahan. Ja mehän pidettiin kämpillä ihan hulluna bileitä. Kaverit jäi yöksi, kun he sammuivat milloin mihinkin. Poliisi kävi useampana yönä valittamassa melusta.

Bileet menivät yleensä aika sujuvasti. Eräällä kerralla juhliin tuli kuitenkin toisen kaupunginosan porukat uhoamaan. Syntyi

pieni kahakka, sellaista nousuhumalaista tönimistä. Me saatiin kuokkavieraat häädettyä pois, mutta samalla hajosi äitin iso lasimaljakko. Mie käytin kaikki rahani uuden hankkimiseen.

Kaikki mejän kaveriporukassa tietää, että äiti on kova siivoamaan ja pitämään jöötä. Niinpä aina juhlien jälkeen me siivottiin kämppä yhdessä niin hyvin kuin mahdollista, pestiin ikkunat ja kaikkea. Yleensä äiti arvasi, että on ollut bileet, jos kämpässä oli vähän liiankin siistiä. Jossain vaiheessa me opittiin tekemään se toisella tavalla: tehtiin ensin ihan totaalinen putsaus ja sen jälkeen laitettiin jotain tauluja vähän vinoon, ettei olisi liian täydellistä.

Miten vanhempasi reagoivat teini-ian juhlimiseen?

A: Mejän on Hennan kanssa annettu tehdä ja kokea vapaasti asioita. Myös kämmätä. Äiti ja isä on aina luottaneet siihen, että pitää kyseenalaistaa, elää ja tehdä virheitä. Äitihän se mulle on alkoholitkin ostanut nuorena. Sen mielestä niin oli turvallisempaa, koska jostain ne nuoret kuitenkin saisi ne juomat hommattua. Näin se pysyi kartalla. Kun olen mennyt ulos niitä kavereitten kanssa juomaan, äiti on käynyt koiran kanssa tunnin välein lenkillä tarkistamassa, että kaikki on kunnossa.

Meijän perheessä on puhuttu kaikista asioista. Se on varmasti yksi syy siihen, että me ollaan tänä päivänäkin ihan superläheisiä. Viime vuonnakin lähdin äitini kanssa tosi mielelläni Los Angelesiin. Tykkään viettää aikaa porukoitten kanssa, ja ne tykkäävät viettää aikaa mejän kavereitten kanssa.

Kun täyten 30 ja halusin juhlia kolmekymppiset Kanarialla, pyysin mukaan ison joukon kavereita. Kaikki sanoi, ettei ne edes halua Kanarialle ilman mun vanhempia. Niin pidettyjä ne on olleet mejän porukassa.

Saavumme Antin vanhan lukion eteen. Täällä hän opiskeli vielä silloin, kun Idolsin ensimmäiset mainokset alkoivat pyöriä televisiossa. Lukio on ihan samanlainen kuin kaikki muutkin Suomen lukiot: valkoiset seinät ja niitä reunustavat katokset, iso koulun kello ja piha, jolla oppilaat norakoilevat välitunneilla. Nurkan takana maa mustana tuhasta ja tumpatuista savukkeista.

Antti täytti 18 vuonna 2002. Hän asui perheensä kanssa vielä samassa asunnossa Kuukkelintiellä, ja kaikki oli sinänsä ennallaan: Kuukkelintie ja sitä reunustaneet koivut saattelivat lukiolle, ounashallit ja sorkunmäet odottivat koulupäivän jälkeen.

Silti Tuiskusta tuntui, ettei oma maailma enää mahdu kodin, koulun ja urheilun akselille. Urheilu kiinnosti koko ajan vähemmän ja alla oli auto, äidin sininen Toyota Yaris, joka sai kaveripiirissä nimen Enska. Enää ei tarvinnut kävellä tai pyytää vanhemmilta kyttä.

Millaista oli olla täysi-ikäinen?

ANTTI: Se oli irtautumisen aikaa. Testailin omia rajoja ja vanhempien sietokykyä.

Vaikka mun ja Hennan nuoruus oli vapaata, tietyistä asioista vanhemmat eivät koskaan joustaneet. Meillä oli aina kotiin-tuloajat. Aina piti ilmoittaa, missä menee, ja aina piti tulla tiettyyn aikaan kotiin.

Kun täyten 18, aloin riekkoa entistä enemmän yömyöhään kartsalla. Ajeltiin autolla kavereitten kanssa ympäri kylä ja pärtsäiltiin. Heiteltiin hurua...

Heittelitte hurua?

A: Hurunheitto on yhtä kuin pilluralli. Rovakadun parkkikselle mentiin aina istumaan ja venailemaan. Kattelemaan, että ketä täällä oikein ajelee.

Jälkeenpäin olen ihmetellyt, miten jaksoin. Olin baarissa pilkkuun asti, römysin yömyöhään kotiin, ja sitten aamulla jollain ilveellä lähin kouluun. Sitä halusi vaan tulla, mennä ja kokea.

Teitkö töitä koulun lisäksi?

A: Ekan täysi-ikäisen kesän työskentelin Lapin keskussairaalassa ulkohommissa. Se oli hirveän haluttu kesäduuni, koska siitä maksettiin jotain 1200 euroa kuukaudessa. Mun sisko Henna oli ollut samassa paikassa duunissa, ja hain sitä hänen suosittamana.

Mulle sanottiin suoraan, ettei kundeja palkata. Ne oli joskus päättäneet sairaalassa, etteivät ota sinne enää miehiä tai poikia hommiin. Pojat vaan halusi ajella niillä ruohonleikkureilla, eivätkä tehneet tarpeeksi töitä. Mutta mie en luovuttanut. Ramppasin siellä päivittäin vakuuttelemassa, että olen hyvä työntekijä. Lopulta sanoin pomolle, etten lähde pois ennen kuin annat mulle tämän duunin.

Jälkeenpäin se on myöntänyt, että sen oli pakko antaa mulle se työpaikka. Kukaan muu ei halunnut sitä yhtä paljon.

Seurustelitko silloin?

A: Toki oli ollut jotain suhteita jo ennen sitä, mutta suurempia tuntemuksia alkoi muodostua täysi-ikäisenä, kun oma

kaveripiiri lähti leviämään. Olen itse Ounasmetsästä ja Ounasvaaralta, käynyt Katajarannan ala-asteen ja Ounasvaaran yläasteen sekä lukion. Koko kaveripiiri oli niistä kouluista ja niitten ympäriltä. Mutta kun lähestyttiin kesää, meillä oli kotibileitä, joissa oma porukka lähti yhtäkkiä paisumaan.

Mun hyvä ystävä Jenna oli mennyt kauppikseen ja saanut sieltä hirveästi uusia kavereita, joiden kanssa miekin päädyin juhlimaan. Meininki oli hervotonta. Oli pullonpyöritystä ja kaikki pussaili keskenään. Mie mietin, että hitto miten siistiä. Tämmöistä estotonta meininkiä, jossa kukaan ei välitä, kenen kurkussa kenenkin kieli käy.

Ihastuin välittömästi siihen elämäntapaan, ettei yhtään välitetty muitten ajatuksista.

Jennan kavereitten kautta tutustuin näissä bileissä kahteen uuteen tyyppiin. Toinen heistä oli niissä piireissä tosi kuuma nimi. Se oli hirveän karismaattinen. Se valokuvasi ja oli muutenkin tosi taiteellinen... boheemi on ehkä hyvä sana. Tyyppi, josta ei olisi koskaan uskonut, että se on Rovaniemeltä. Se oli hirveän erilainen. Se *halusi olla* erilainen. Mie ihastuin siihen, ja tunne olikin yhtäkkiä molemminpuolinen.

Kuka hän oli?

A: En mie halua sanoa sen nimeä.

Oliko hän tyttö? Poika?

A: Mitä väliä sillä on? Mulle sillä asialla ei ole koskaan ollut merkitystä.

Moni toivoo saavansa vastauksen siihen, oletko kiinnostunut miehistä. Todella moni uskoo myös, että salaillet homouttasi ja piileskelet kaapissa.

A: En ymmärrä sitä toivetta. Vaikutanko mie sinusta ihmiseltä, jolle seksuaalisuus tai muitten ihmisten suuntautumiset olisi ongelmia?

Et. Mutta se, miltä ihminen vaikuttaa ulospäin, ei aina kerro hänestä koko totuutta.

A: Hyvä pointti. Jospa mie selitän asian paremmin, ehkä sie sitten näet, miten se seksuaalisuus on vain yksi pieni palanen kokonaisuudesta. Mie en ite edes mieti sitä. Tuo kaappijuttu on älytön: en mie ole ikinä piilotellut tai hävennyt mitään. Mun elämässäni ei ole yhtäkään läheistä ihmistä, joka ei tietäisi mun elämästä, luonteesta ja ihmissuhteista.

Kaikki ne tietää, kenen kuuluukin tietää. Sitten on se julkisuus, mitä se sitten onkaan. Mitä sie luulet, että julkisuus ihmisille tarkoittaa?

Monelle se on varmaan lähinnä sitä, että naama näkyy lehdistä ja telkkarissa.

A: Jotakin semmosta. Mie ajattelen sen tarkoittavan kaikkia noin viittä miljoonaa Suomessa asuvaa ihmistä. Iso joukko, josta aika moni tietää Antti Tuiskun. Ja sehän on mahtavaa – saan laulaa valtavalle joukolle ihmisiä niin, että moni vielä tykkää siitä.

Mutta mihin sie vetäisit rajan siinä, kuinka paljon sun omasta elämästäsi jaat viidelle miljoonalle ihmiselle? Tai »edes» mil-

joonalle? Tyypeille, joilla olisi sitten kaikesta jakamastasi oma mielipide.

Silti olet julkisuudessa, koska omaa työtä kannattaa markkinoida. Eikö se ole vähän tekopyhää? Joku voisi sanoa, että se, joka leikkiin ryhtyy, leikin kestäköön.

A: Mutta on erilaisia tapoja olla julkisuudessa. Sen mie halusin sanoa. Tiedän ihmisiä, joille julkisuus on tärkeää. Joillekin se itsessään on jo työ. Silloin halutaan ja tarvitaan palstatilaa oman brändin kehittämiseen ja näkyvyyteen. Helposti päädytään avaamaan kotioivia ja parisuhteita. Pussailaan kumppanin kanssa lehden maksamalla etelänlomilla.

Eikä siinä ole mitään väärää. Kukin tekee asioita omista lähtökohdistaan. Se on myös luonnekysymys. Yksi säästää yksityisasiansa harvoille ja valituille, toinen lörpöttelee kaiken kaille.

Mutta mieti tätä vähän. Mitä, jos sulle sanottaisiin, että sun täytyy nyt vaan kertoa kaikki elämästäsi, koska... mites sie sen muotoilit... »joka leikkiin ryhtyy, se leikin kestäköön»?

Mitä, jos sulle sanotaan, että koska sie teet Antti Tuisku-nimisestä julkikksesta kirjaa ja olet täten itsekin julkisuudessa, sun täytyy nyt myös avautua omista yksityisasioistasi? Jaa, et halua? Et kai sie vaan ole kaapissa?

Niin kuin juuri sanoit, työni ja sen tulokset voivat olla julkisia. Mutta ei toimittaja tai kirjailija yleensä myy niitä puhumalla yksityisasioistaan tai seurustelusuhteistaan.

A: Miksi muusikon sitten pitäisi? Mie myyn musiikkia, mie myyn artistia nimeltä Antti Tuisku. Laulamalla ja tanssimalla,

puhumalla ja esiintymällä. En sillä, kenen kanssa mie, Antti Tapani, seurustelen tai mitä teen yksityiselämässäni. Mie teen työtäni julkisuudessa, mutta julkisuus ei ole mun työ.

Monet laulajat puhuvat mielellään parisuhteistaan, ja se on täysin ok. Heille. Me ollaan kaikki erilaisia. Ihmisten on välillä vaikea ymmärtää, että julkisuudessa työskentelee niitäkin, jotka haluavat vaalia omaa yksityisyyttään. Niitä, jotka eivät ole esillä siksi, että saisivat olla julkkiksia, vaan joille se julkkiksen leima on tullut työn kylkiäisenä.

Jokaisen on määriteltävä rajansa itse. Mie tarviin julkisen työn vastapainoksi omat asiat ja ihmiset, jotka eivät ole julkista omaisuutta. Mie tarvitsen sen Antti Tapanin elämän. Mie olen vielä niin helposti tunnistettava ja lähestyttävä, että mihin tahansa menen, ihmiset tulee rohkeasti porisemaan. Ei ne näe sitä, että siinä on Antti Tapani vapaalla. Niille se on aina Antti Tuisku, telkkarista tuttu.

Ja mie tajuan sen. Mutta samalla se Antti Tapanin oma yksityinen alue käy aika pieneksi. En voi luopua siitä vähästä, mitä mulla vielä on. Jos tekisin niin, ei mulla olisi enää mitään omaa. Ja sitä mie en kestäisi.

Okei, ymmärrän. Nyt olemme kuitenkin eksyneet niin kauas aiheesta, eli nuoruusvuosistasi, että ehkä jatkamme eteenpäin.

A: Ei jatketa. Mie selitän tämän asian nyt niin perinpohjaisesti kuin osaan, koska tätä samaa tivataan multa yhä vaan uudestaan. Ja mie olen vasta tulossa siihen tärkeimpään pointtiini.

Suomalaisen popmusiikin kuninkaan paluu

Suomen suosituin poptähti Antti Tuisku julkaisi koskettavan ja huikean suositun elämäkerran vuonna 2018. Julkaisun jälkeen Tuisku vetäytyi julkisuudesta ja hyppäsi uuteen, tuntemattomaan maailmaan: hän muutti Espanjaan ja aloitti opiskelun. Tauon aikana Antti päätyi lähemmäksi itseään kuin koskaan aiemmin ja oivalsi, miten kehittyä parhaalla mahdollisella tavalla.

Antti Tapani -teoksen uusi, täydennetty laitos kertoo Antti Tuiskun koko tarinan: tien tähdeksi, petovuodet sekä sen, kuka Antti Tuisku on vuonna 2020, miltä suomalainen popmusiikki tulevaisuudessa kuulostaa ja miten sitä luodaan.

www.wsoy.fi

99.1

ISBN 978-9510-45015-4